

Arrest

nr. 121 723 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat T. DECALUWE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Soussou afkomst. U werd op 1 januari 1987 geboren te Conakry. Uw moeder (die ook een Soussou is) overleed in 2002, uw vader overleed in 2005. Sindsdien woonde u samen met uw oom (B.C.) die een handelaar is. U leerde (B.F.) kennen. Ze behoort tot de Peul stam. Ze zocht toenadering en kwam vaak naar uw huis. Op 15 november 2007 begon u een relatie met haar. Jullie hielden heel veel van elkaar. Haar vader, een militair in opleiding, wist dat zijn dochter een relatie had met een Soussou jongen en hij was er tegen. Op een dag begin 2009 zei uw vriendin dat ze reeds 2 maanden zwanger was. U vertelde uw oom dat uw vriendin zwanger was. In mei 2009, toen uw vriendin 4 maanden en enkele weken zwanger was, kwam haar vader het ook te weten. Hij wilde niet dat zijn dochter een kind zou krijgen van een man van de Soussou stam. Hij nam zijn dochter mee naar het dorp Mamou. Daar liet hij een traditionele dokter een abortus

uitvoeren. Uw vriendin overleed tijdens deze abortus. Op 30 mei 2009 keerde de vader van uw vriendin terug naar Conakry. Samen een groep anderen kwam hij naar het huis van u en uw oom. Hij wilde u vermoorden. Hij achtte u verantwoordelijk voor de dood van uw dochter. Men hakte een stuk van uw teen af en daarna kon u ontsnappen. U dook onder bij een vriend. Intussen bleef de vader van uw overleden vriendin naar uw oom komen om te vragen waar u was. Uw oom besloot dat u beter het land zou verlaten. Hij begon uw vertrek te regelen. Op 30 juni 2009 reisde u per boot naar Griekenland. U verbleef er meerdere jaren. U vroeg er asiel aan, maar werd volledig aan uw lot overgelaten. Op 17 januari 2013 reisde u per boot naar Italië. Vandaar reisde u verder naar België. Op 20 januari 2013 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart dat u bij een eventuele terugkeer naar Guinee vreest gedood te worden door de vader van uw overleden vriendin (F.B.) (gehoor CGVS, p.5). Volgende opmerkingen moeten echter bij uw relaas gemaakt worden.

Het komt weinig aannemelijk over dat meneer (B.), de vader van uw vermeende vriendin, zo hevig gekant zou zijn tegen een relatie en een kind met een Soussou man (gehoor CGVS, p.5,8). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het dossier is gevoegd, blijkt immers dat het land uit drie belangrijke etnieën bestaat: de Peul, de Malinké en de Soussous. Het etnische gemengde karakter is en blijft steeds een realiteit in Guinee. In de hoofdstad Conakry zijn er geen gemeentes die uitsluitend bewoond worden door één enkele etnie. Tijdens de missies van het CGVS in 2006 en 2011 kon er ter plaatse een klimaat van goede verstandhouding worden vastgesteld tussen de etnieën. De verschillende gemeenschappen komen samen naar aanleiding van ceremoniën (huwelijken, doopsels, begrafenissen...) en het gebeurt eveneens dat men gezinnen vindt waarin de verschillende etnieën worden vertegenwoordigd. Dat is volgens de socioloog Alpha Amadou Bano Barry zelfs het teken van een « grote familie » in tegenstelling tot een « kleine familie » die veel minder begeerd wordt met het oog op familiale allianties. Een artikel verschenen in IRIN (Bureau voor de coördinatie van humanitaire zaken van de Verenigde Naties) in december 2011 benadrukt het etnische gemengde karakter in Guinee, ondanks de spanningen die werden verergerd tijdens de presidentsverkiezingen van 2010. "Heel vaak hebben Guinese mannen meer dan één vrouw, en elke vrouw behoort tot een verschillende etnie. Het is niet uitzonderlijk dat een Guinese man een moeder heeft die Peul is, een vrouw die Malinké is en een vader die Soussou of Forestier is...er is een echt gemengd etnisch karakter hier." Oumar Baldet, directeur van International Alert, een vzw die gespecialiseerd is in het oplossen van conflicten, verduidelijkt in hetzelfde artikel: « De etnische problemen zijn geen fundamentele problemen hier [in Guinee]. Ze zijn gelinkt aan de machtshebbers ». U stelt dat meneer (B.) hevig gekant zou zijn tegen het feit dat zijn Peul-dochter een relatie en kind zou hebben met een Soussou-man. U zegt ook dat mensen van de Peul stam niet willen dat hun vrouwen aan een Soussou man gegeven wordt (gehoor CGVS, p.5,6,7). Dit komt echter weinig aannemelijk over gegeven het geschetste etnisch gemengde karakter van Guinee.

Als meneer (B.), volgens uw verklaringen, zo gekant zou zijn tegen een relatie van zijn dochter met een Soussou jongen (gehoor CGVS, p.5,8) komt het bovendien bevreemdend over dat hij die relatie wel jarenlang zou gedogen. U zegt dat meneer (B.) wist dat zijn dochter een relatie had met een Soussou jongen. Mensen hadden het hem verteld. Jullie waren zeer regelmatig samen, ook op openbare plaatsen (gehoor CGVS, p.8,10). Meneer (B.) was volgens u hevig gekant tegen deze relatie, omdat u een Soussou bent. Hij zei zijn dochter dat ze de relatie moest stopzetten (gehoor CGVS, p.5,6,8). Het komt dan ook vreemd over dat jullie jullie openlijke relatie toch gedurende jaren konden blijven voortzetten en meneer (B.), die volgens uw verklaringen 'heel moeilijk' was, dit zomaar liet gebeuren (gehoor CGVS, p.6,8).

Verder is het zeer opmerkelijk dat u begin 2009 te horen kreeg dat uw vriendin 2 maanden zwanger was, dat u dit vertelde aan uw oom, maar dat u geen enkele poging ondernam om in contact te komen met de familie van uw vriendin om alsnog een huwelijk te organiseren. Eveneens is het vreemd dat meneer (B.) niet bereid was om alsnog een huwelijk te organiseren (gehoor CGVS, p.7,8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt immers dat in dergelijke gevallen gewoonlijk aan de man wordt gevraagd om met het meisje te trouwen. Als het meisje akkoord gaat wordt een huwelijk afgesloten en is daarmee de eer van het meisje en haar familie gered. U geeft ook zelf aan dat dit gebruikelijk is in Guinee en dat u graag met het meisje wilde trouwen en de baby houden, maar dat haar vader u de tijd niet gaf (gehoor CGVS, p.7). U wist na 2 maanden dat uw vriendin zwanger was, haar vader wist het pas na 4 maanden en enkele weken (gehoor CGVS, p.6). Het is opmerkelijk dat u in deze periode van 2 maanden geen enkele poging ondernomen hebt om een

compromis te bereiken met de familie van uw vriendin (gehoor CGVS, p.6,7,8). In mei 2009 vertelde uw vriendin u dat haar vader te weten gekomen was dat ze zwanger was en dat ze moest meegaan naar het dorp Mamou. Op dat moment hebt u geen enkele poging ondernomen om dit te verhinderen. U hebt niet getracht om haar vader te spreken en hem voor te stellen om te huwen met zijn dochter en zo de eer van zijn familie te redden. U zei enkel tegen (F.) dat ze moest meegaan met haar vader en dat u niets kon doen (gehoor CGVS, p.9). Zelfs toen de situatie precair was omdat meneer (B.) op de hoogte was van de zwangerschap, hebt u nooit pogingen ondernomen om uw relatie en uw ongeboren kind te verdedigen. Integendeel nam u een gelaten houding aan. Dit alles doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven door enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 28 januari 2013 enkel dat uw vervolger bij uw oom kwam om te zeggen dat hij u wilde doden (p.4, pt.5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat uw vervolger u effectief vond bij uw oom, dat ze een stuk van uw teen afhakten, maar dat u daarna kon ontsnappen en onderdook bij een vriend (gehoor CGVS, p.5). Wanneer u bij het CGVS geconfronteerd werd met deze omissie bij de DVZ, antwoordde u dat u dit wel gezegd hebt bij de DVZ (gehoor CGVS, p.6). Hiermee overtuigt u niet aangezien het verslag van de vragenlijst van het CGVS u ter akkoord in het Soussou voorgelezen werd en u zich naderhand aan de hand van uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud ervan (zie p.4). Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Verder verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat u de graad in het leger van uw vervolger meneer (B.) niet kent (p. 4, pt.5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat meneer (B.) helemaal geen graad heeft aangezien hij nog in opleiding is (gehoor CGVS, p.7).

Verder moeten vragen gesteld worden bij uw beweerde relatie met (B.F.). U hoorde dat uw vriendin overleed tijdens de abortus. Meneer (B.) vertelde dit toen hij u kwam zeggen dat hij u zou doden. U nam deze informatie zomaar voor waar aan. U weet echter niet zeker of deze informatie wel klopt. U hebt geen enkele poging ondernomen om dit na te gaan. U hebt het lijk van uw vriendin nooit gezien. Nochtans verbleef u nog een maand in Guinee alvorens het land te verlaten (gehoor CGVS, p.9). Uw gebrekkige interesse in het lot van uw vriendin en uw ongeboren kind doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde relatie met haar.

Daarnaast is ook uw kennis over uw vermeende vervolger beperkt. U weet niet eens wat zijn naam is. U noemt hem enkel meneer (B.), maar weet zijn voornaam niet. Nochtans vertelde uw vriendin u over haar vader (gehoor CGVS, p.6,8).

Als de door u aangehaalde vervolgingsfeiten al geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan moet de vraag gesteld worden waarom u nooit bescherming gezocht hebt tegen meneer (B.) bij de plaatselijke autoriteiten. Immers, u was helemaal niet verantwoordelijk voor de dood van zijn dochter. U hebt weliswaar zijn dochter zwanger gemaakt, maar u hebt niet besloten tot de fatale abortus. U was zelfs gekant tegen een abortus en wilde de baby houden (gehoor CGVS, p.6). Het was meneer (B.) zelf die besloot dat zijn dochter een abortus moest ondergaan, haar meenam naar het dorp Mamou en daar een traditionele dokter de opdracht gaf om een abortus uit te voeren bij zijn dochter (gehoor CGVS, p.5). U werd dus onterecht bedreigd door meneer (B.). Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, dat het zwanger maken van een ongehuwd meisje weliswaar sociaal afgekeurd wordt, maar hoegenaamd niet strafbaar is volgens de wet in Guinee. U hebt echter nooit bescherming tegen meneer (B.) gevraagd bij de plaatselijke autoriteiten (gehoor CGVS, p.10). Het is vreemd dat u nooit aangifte gedaan hebt bij de plaatselijke autoriteiten van de valselijke beschuldigingen en de vervolging door meneer (B.). Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden wanneer de nationale beschermingsmogelijkheden volledig uitgeput zijn, wat hier niet het geval is. U zegt hierover dat u geen hulp kon krijgen omdat meneer (B.) een militair is (gehoor CGVS, p. 10). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat meneer (B.) een militair in opleiding was. Hij had nog geen enkele graad (gehoor CGVS, p.9,10). De door u gesuggereerde onaantastbaarheid van meneer (B.) kan dan ook danig gerelativeerd worden.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U legt tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit en reisroute te controleren.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat. Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij spreekt de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) over gemengde huwelijken tegen en heeft zijn hele leven ondervonden dat de Peul niet willen dat iemand uit hun familie trouwt met een Soussou. Dit blijkt tevens uit het rapport van Freedom House uit 2012 dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd (bijlage 2).

De informatie van het CGVS waaruit blijkt dat in het geval van een buitenhuwelijkse zwangerschap de eer kan worden gered is niet relevant nu verzoekers probleem puur etnisch is en op zich niet werd veroorzaakt door de zwangerschap.

De heer B. was voor de zwangerschap enkel op de hoogte van het feit dat zijn dochter interesse had in een Soussou jongen doch niet dat zij een relatie had. Dit blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Elders in het gehoor gaf het CGVS verzoeker niet de kans te verduidelijken.

Verzoeker deed geen poging om met F. te huwen omdat hij niet werkte en werd onderhouden door zijn oom. Hij had tijd nodig om zich te organiseren maar kreeg deze tijd door de houding van de heer B. niet. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor.

Verzoeker wist niet dat F. naar het dorp Mamou moest om een abortus te ondergaan zodat hem niet kan worden verweten dat hij niets deed. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor.

Verzoeker ontkent dat er tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaringen. Dat bij de DVZ niet werd vermeld dat de heer B. hem vond en een stuk van zijn teen kon afhakken alvorens hij kon ontsnappen, heeft enkel te maken met het gegeven dat hij bij de DVZ beknopt zijn problemen moest uiteenzetten.

Verzoeker weet zeker dat F. is overleden. Hij ontving hiervan een attest doch durfde dit tijdens het gehoor bij het CGVS niet te vermelden omdat hij dit niet meer vindt. Thans zal hij het nodige doen om het attest terug te vinden.

Verzoeker zocht geen hulp bij de plaatselijke autoriteiten omdat de heer B. militair is en veel invloed heeft. Hij mag dan nog in opleiding zijn, het is iemand die veel relaties heeft en op die manier onaantastbaar is.

2.1.2. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 21 januari 2014 een geboorteakte en een foto neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.1.3. Per fax van 19 maart 2014 legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een fotokopie neer van het sterfbed van zijn vriendin en de e-mails waarmee deze werd verzonden (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de kleurenafdruk neer van de foto's die per aangetekend schrijven van 21 januari 2014 en per fax van 19 maart 2014 worden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Op basis van de informatie in het dossier kan niet worden uitgesloten dat B., de vader van verzoekers vriendin, tegen een relatie van zijn dochter met een persoon van een andere etnie was, noch dat er discriminatie kan voorkomen in huwelijkspatronen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, stuk 17). De gegrondheid van verzoekers verklaringen wordt echter wel ondergraven doordat hij de weigerachtigheid van B. tegen een relatie van zijn dochter met verzoeker kaderde in een context waarbinnen alle mensen van de Peul etnie gekant zouden zijn tegen een huwelijk van hun dochter met mensen van verzoekers etnie (administratief dossier, stuk 6, p.5-6). Uit de voormelde informatie blijkt immers dat het etnische gemengde karakter in Guinee een realiteit is, dat er in de hoofdstad geen gemeenten zijn die uitsluitend worden bevolkt door één etnie en dat de etnieën een goede verstandhouding hebben. Verder komen de verschillende gemeenschappen samen naar aanleiding van gebeurtenissen als huwelijken, gebeurt het dat men etnisch gemengde gezinnen tegenkomt en zijn etnische gemengde huwelijken niet uitzonderlijk doch komen deze vaak voor.

Indien B. daadwerkelijk dermate tegen een relatie van zijn dochter en verzoeker gekant was, is het verder niet aannemelijk dat hij deze relatie jarenlang zou gedogen. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift middels een selectieve lezing van een aantal van zijn verklaringen tracht te laten uitschijnen dat B. hiervan in wezen niet op de hoogte zou zijn geweest, vindt zijn betoog geen steun in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde op de vraag of de vader van zijn vriendin reeds voor de zwangerschap op de hoogte was van hun relatie: *"Hoorde dat ze relatie had met iemand van Soussou stam, maar had me nooit gezien"*. Wanneer vervolgens werd gevraagd sinds wanneer hij op de hoogte was, verklaarde hij andermaal: *"Hij wist dat ze met jongen was, maar zag me niet"*. Tevens preciseerde hij dat zij hun relatie niet konden verbergen en dat de mensen uit de buurt van zijn vriendin hem zagen en haar vader op de hoogte brachten. Even verder stelde hij dat B. hoorde dat zijn dochter achter een Soussou man aanliep, dat hij hoorde van hun relatie en dat hij zijn dochter opdroeg om deze relatie stop te zetten (*ibid.*, p.6, 8). Dat verzoeker nu tracht te laten uitschijnen dat B. van hun relatie voor de zwangerschap niet op de hoogte was, doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat het, zelfs indien B. slechts op de hoogte was van het feit dat zijn dochter 'interesse' had in een Soussou jongen, *quod non*, geenszins geloofwaardig is dat hij haar

dermate veel vrijheid zou gunnen en haar gedragingen niet zou controleren. Verzoeker stelde dat zij vaak bij hem op bezoek kwam, dat hij haar kon zien wanneer hij maar wilde, dat zij elkaar iedere zaterdag zagen en dat zij samen uitgingen (*ibid.*, p.7-8). Indien B. daadwerkelijk fel gekant was tegen een relatie van zijn dochter met een Sousou jongen en geruchten opving over zulke relatie of over de interesse in zulke jongen vanwege zijn dochter, kan worden aangenomen dat hij meer zou hebben toegezien op haar gedragingen.

De bestreden beslissing motiveert voorts met recht dat het in het geheel niet geloofwaardig is dat verzoeker gedurende de periode van twee maanden tussen het moment waarop hij te horen kreeg dat zijn vriendin zwanger was en het moment waarop haar vader dit te horen kreeg niet de minste poging ondernam om in contact te komen met de familie van zijn vriendin om een huwelijk te organiseren. Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 17) blijkt immers dat het aangaan van een huwelijk in dergelijke situatie de gebruikelijke manier is om de eer van zowel het meisje als haar familie te redden. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt duidelijk dat hij dit zelf ook zag als mogelijke oplossing voor zijn situatie, dat hij overleg wilde met de vader van zijn vriendin en dat hij van plan was om haar hand te vragen (administratief dossier, stuk 6, p.7). Hij beweerde, net als in het verzoekschrift, weliswaar dat B. hem de tijd niet gaf, doch deze verklaring kan bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op de tijdsperiode van twee maanden waarover hij beschikte. Dat verzoeker, wetende dat zijn vriendin zwanger was, dermate lang zou talmen alvorens concrete stappen te ondernemen om een huwelijk te regelen, is geheel niet plausibel.

Verzoeker beweerde voorts dat zijn vriendin ingevolge de abortus die zij door haar familie gedwongen werd te ondergaan is overleden. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt in dit kader echter dat hij de gezegden van de vader van zijn vriendin zomaar voor waar aannam, niet zeker wist of deze informatie wel klopte, het lichaam van zijn vriendin nooit zag en geen enkele poging ondernam om dit na te gaan (*ibid.*, p.9). Verzoeker beweert op heden dat hij een attest van haar overlijden zou hebben ontvangen doch dit niet aangaf tijdens het gehoor omdat hij dit attest niet had. Deze verklaring kan niet worden aangenomen. Het kan niet worden ingezien hoe het zijn geloofwaardigheid had kunnen schaden indien hij, gevraagd hoe hij zeker wist dat zijn vriendin is overleden, zou hebben aangegeven dat hij een attest van haar overlijden had gezien.

Verzoeker verklaarde voorts dat de vader van zijn vriendin hem naar aanleiding van het overlijden van zijn dochter wilde doden en hem bij zijn oom kwam zoeken. In dit kader beweerde hij bij het CGVS dat de vader van zijn vriendin samen met een groep mensen naar zijn oom kwam, hem daar vonden, sloegen en een teen afhakten, waarna hij kon ontsnappen (*ibid.*, p.5). In de vragenlijst verklaarde hij slechts dat de vader van zijn vriendin naar zijn oom kwam om te zeggen dat hij verzoeker wilde doden. Nergens maakte hij melding van het feit dat men hem zou hebben gevonden, geslagen en verminkt (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst, p.4). Dat verzoeker in de vragenlijst beknopt moest zijn, kan deze flagrante omissie niet verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële feiten als de slagen en verminking door een groep personen en in het kader van een poging om hem te doden hierin zou hebben vermeld.

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage en incoherente verklaringen af omtrent de vader van zijn vriendin, nochtans de hoofdactor van zijn vervolging. Uit de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij zelfs diens volledige naam niet kon geven en incoherente verklaringen aflegde over diens graad in het leger. Dit is nochtans niet onbelangrijk daar hij diens militaire functie aanhaalde als reden waarom hij geen bescherming kon zoeken in zijn land (*ibid.*, p.10). Deze vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS verklaarde in contact te staan met zijn broers en zijn oom (*ibid.*, p.4). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich via deze weg zou hebben geïnformeerd over zijn vervolger.

Verzoeker vertoonde overigens ook voorheen een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen. Hij verklaarde immers in de vragenlijst in januari 2013 dat hij sedert hij zijn land verliet in 2009 met niemand in Guinee nog contact had en baseerde zijn vrees dat hij nog werd gezocht op een

veronderstelling. Dergelijke houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker jarenlang naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stukken 4, 8 en 9).

De geboorteakte bevat, nog daargelaten dat deze slechts wordt bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren fotokopie, geen elementen die betrekking hebben op verzoekers relaas of anderszins afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande.

Uit de foto van verzoeker en een dame kan niet worden afgeleid wie deze dame is. Hoe dan ook betreft het een momentopname, kan hieruit niets worden afgeleid inzake verzoekers asielrelaas en kan niet worden ingezien hoe deze de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas zou kunnen herstellen.

De foto waarop twee vrouwen worden afgebeeld aan het sterfbed van een derde persoon kan evenmin afbreuk doen aan het voormelde. Uit deze foto kan niet worden afgeleid wie de hierop afgebeelde personen en overledene zijn, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze enige band zouden vertonen met verzoeker. Bovendien kan hieruit geenszins worden afgeleid waar en wanneer deze werd genomen, noch in welke omstandigheden de overledene zou zijn omgekomen. Aldus bevat deze foto geen elementen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de veiligheidssituatie in Guinee als volgt gemotiveerd: *“Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat. Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013*)”*. Verzoeker laat deze pertinente en terechte motivering, die steun vindt in het dossier, geheel ongemoeid. Hij tracht deze niet te weerleggen en brengt geen informatie of elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in Guinee sedertdien dermate zou zijn gewijzigd dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS